

Opavská malířka a grafička vystavovala ve svém rodišti

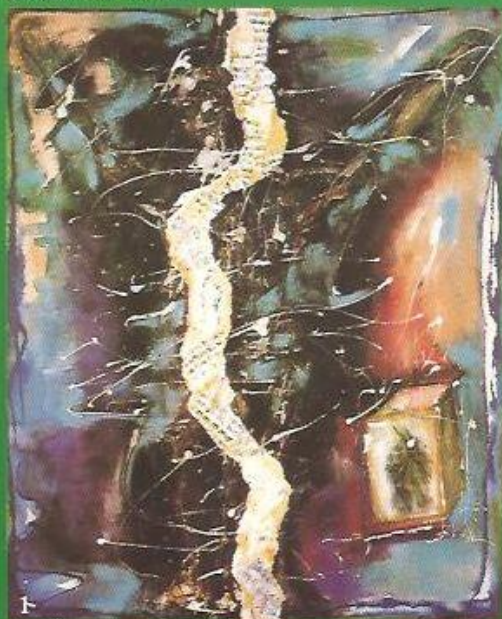
Irena Stanislavová Riháková

(*19.12.1949 Košice)

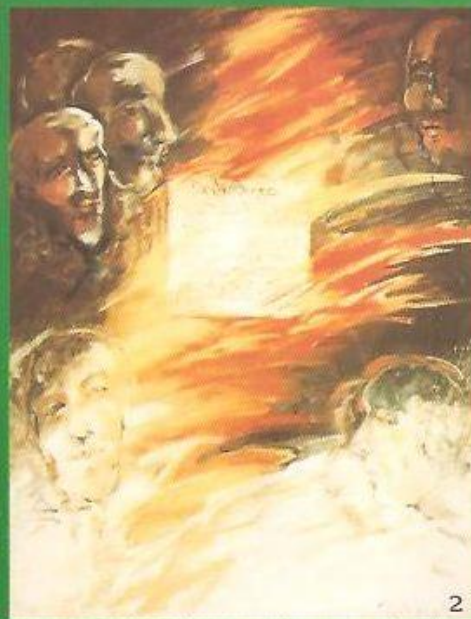
„Některé osobnosti mě oslovují tím, co za sebou zanechaly. To nestárne. Svou tvorbou chci vyjádřit poctu těmto lidem. Kdybych měla klobouk, smekla bych ho. Já využívám formu pocty mně blízkou. Například básník Ivan Blatný žil 35 let v Anglii, byl mentálně postižen, ale jeho básně jsou krásné. Kdyby tuto poezii nezachránil jiný, cizí člověk, nikdo by se o ni nedozvěděl. Tento moment mne dojmá. Tri měsíce jsem hledala adresu dotyčné paní, abych jí k Vánocům mohla poslat grafický lístek. Proto, že poezie Ivana Blatného byla pro mne úžasná. Anebo mne oslovilo dílo fotografa Josefa Sudka, mimořádně skromného člověka. Výsledkem byla grafika, na které jsem pracovala víc než 200 hodin. Oslovil mne i Labyrint světa Komenského. Tak bych mohla pokračovat. Moje práce je pro mne krásná dřina“ pousmála se štastná grafička, malířka, ilustrátorka i učitelka v jedné osobě při našem rozhovoru v košické Východoslovenské galerii, kde v září byla výstava její tvorby. Při vernisáži byla doslova zasypaná lyticemi a slovy uznání. Inu, domácí prostředí. Irena Stanislavová se totiž v Košicích narodila a má zde i nyní spoustu příbuzných a známých.

I když má na svém kontě účast na 45 kolektivních výstavách doma i v zahraničí a už 28 samostatných výstav kromě České republiky též v Německu, Rakousku i dalekém Japonsku, pro Slovensko a její rodiště ji „objevil“ Generální konzulát ČR v Košicích, který byl hlavním pořadatelem výstavy.

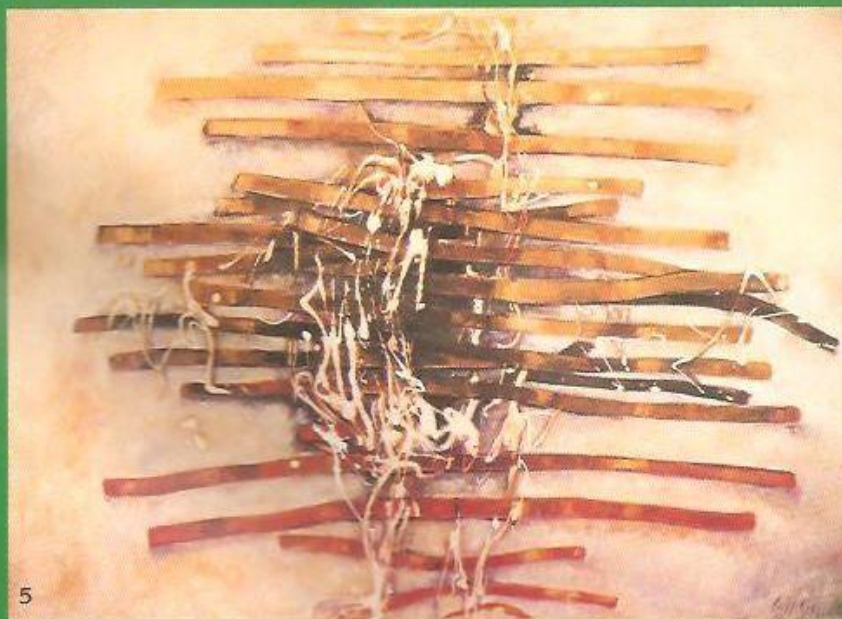
Irena Stanislavová tvoří a žije v Opavě. „S manželem jsme studovali v Brně na Univerzitě T. G. Masaryka. Po skončení jsme jako snad všichni mladí lidé šaněli byt. To byl ten hlavní důvod, proč jsme zakotvili v Opavě.“ Její tvorba je však zastoupena ve sbírkách několika muzeí a galerií v Brazílii, Belgii, Dánsku, Holandsku, Itálii, Německu a Rakousku. A diváky nevtíravě oslovuje. Jemností projevu, koleritem. Neobyklou kombinací.

„Touha Stanislavové po poznání, které v sobě přetavuje do barev a tónů, je jejím výrazným tvůrčím charakteristickým rysem. K hudbě autorka neodmyslitel-

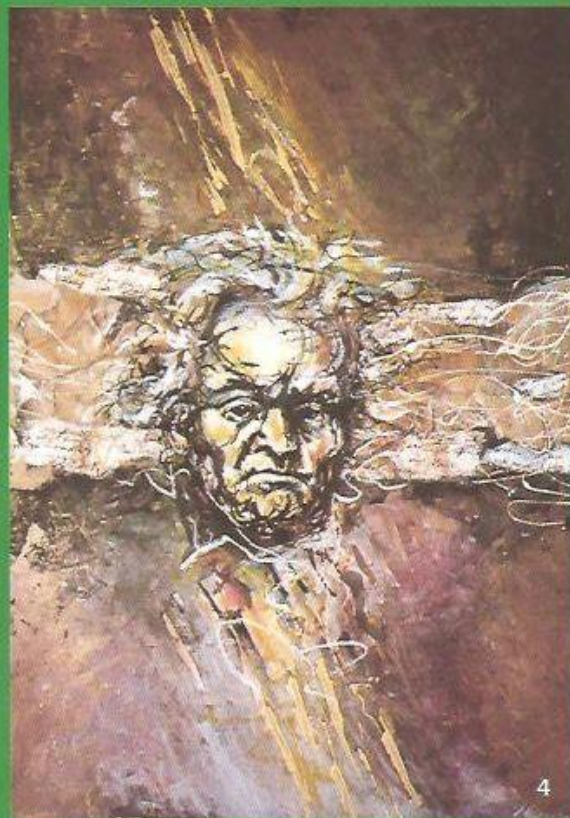
ně přiřazuje i poezii, literaturu a filozofii. I zde hledá a nalézá hloubku ve světě mnohdy pozapomenutých myšlenek osobnosti (J. A. Komenský, R. Thákur, J. Seifert, I. Blatný i fotograf J. Sudek). Z náznaků a symbolů, z útržků myšlenek, artefaktů vytržených z původních kontextů doplněných něžným koloritem barev skládá mozaiku své duše, svých snů, do konkrétní podoby výtvarného díla. K dosažení svých cílů v malbě autorka využívá různých technik, kombinaci materiálů. Fragmenty notových záznamů, faximile i originály rukopisů, sklo i

► str. 2

vlastní roztrhaný grafický list dostávají v novém citlivém kontextu jiný obsahový význam.“ zdůraznil ve svém úvodním slovu na letošní vernisáži výstavy pod stejným názvem Doteky tónů v zámku Slavkov u Brna Jindřich Gola.

Mimo autorské práce se ještě doma v Opavě věnuje i práci pedagogické. V experimentální vyuče upřednostnila ty nejmenší, některé děticky jsou jen tříleté.

„I když sama aktivně nehraji, mám ráda hudbu. Snad nejvíce mne v poslední době oslovuje Petr Eben. Hudba mi pomáhá překročit stíny reality všedních starostí a vrátit se do sféry duchovní svobody. Hudba evokuje barevné obrazy v mé paměti stejně silně jako příroda a člověk v ní. Ty přenáším na plátno, desku či papír. Mnohdy v jinotaj schovávám svůj názor. Nemám právo ho vnucovat, mohu pouze naznačit. Nedávno jsem dostala návrh komponovat do obrazů staré irské balady. Je to moc zajímavé. Možná k tomu ještě přijde.“ neurčitě slibuje sympatická PhDr. Irena Stanislavová a dodává, že si na výstavu do Košic přichystala mnohem víc věcí. Snad je někdy zhlédnou návštěvníci i jiných slovenských galerií.

HAM

Foto: J. Čermáková a archiv autorky

1 - Přiblížení, 2 - Napsáno II.7.1811,
3. - Z dopisu L. van Beethovena,
4 - Síla odkazu, 5 - Vzestup a pád IV.